

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého, Ph.D. a Mgr. Lenky Krupíčkové, LL.M. v právní věci žalobce: **M. Z.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2017, č. j. MSK 43225/2017, v řízení kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 10. 2018, č. j. 19 A 35/2017 - 98,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 17. 2. 2017, č. j. SMO/065178/17/DSČ/Fal, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a toto rozhodnutí potvrdil.

[2] Správního deliktu se měl stěžovatel dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tov. zn. AUDI, RZ X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť 23. 10. 2015 v 7:52 hodin blíže neurčený řidič vjel tímto vozidlem do křižovatky řízené tříbarevnou světelnou signalizací „Sokolská třída – Českobratrská“ po ulici Českobratrská ve směru od Bazal, přičemž nerespektoval signál S2a – signál se směrovou šipkou s červeným světlem „Stůj“ a před křižovatkou nezastavil. Za to mu

byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a současně povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

[3] Věc je u NSS projednávána podruhé. V předcházejícím řízení soud výrokem I. rozsudku ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 As 175/2018 - 17, zrušil ke kasační stížnosti žalovaného rozhodnutí krajského soudu ze dne 10. 4. 2018, č. j. 19 A 35/2017 - 46, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. NSS dospěl na rozdíl od krajského soudu k závěru, že s ohledem na skutkové okolnosti věci, správní orgán I. stupně výčtem spisových značek správních řízení dostatečně doložil skutečnost, o níž tvrdil, že je mu známá z úřední činnosti. Jednalo se o výčet spisových značek správních řízení, ve kterých vystupoval stejný obecný zmocněnec jako ve věci stěžovatele a ve kterých se nepodařilo doručit zásilky stejné osobě, kterou tento zmocněnec označil jako řidiče.

[4] Krajský soud v nyní napadeném rozsudku dospěl k závěru, že správní orgány se dostatečně v odůvodnění rozhodnutí vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o odpovědnosti stěžovatele za správní delikt, rozhodnutí jsou přezkoumatelná a soud neshledal namítané vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[5] Konstatoval, že odpovědnost stěžovatele za správní delikt nezanikla. Podle § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu ve znění účinném ke dni 23. 10. 2015, *[o]dpovědnost za správní delikt zanikla, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán*. Ze správního spisu soud ověřil, že se správní orgán I. stupně o spáchání deliktu dozvěděl 26. 10. 2015, kdy mu bylo doručeno oznámení o zahájení řízení ve věci přestupku. Řízení bylo zahájeno 17. 2. 2016, kdy byl obecnému zmocněnci stěžovatele doručen příkaz z 12. 2. 2016, č. j. SMO/058393/16/DSČ/Fal. Ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že se odpovědnost za přestupky spáchané přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona posoudí podle dosavadních předpisů. Krajský soud odkázal na rozsudek ze dne 11. 6. 2018, č. j. 3 As 84/2017 - 19, kde NSS vyložil aplikaci § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a dospěl k závěru, že přestupky a správní delikty spáchané přede dnem účinnosti tohoto zákona se skutečně posoudí podle dosavadních předpisů, protože v případě správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu není nová právní úprava pro pachatele příznivější.

[6] Vady výroku správního orgánu I. stupně soud neshledal. Provozovatel vozidla je odpovědný za správní delikt podle § 10 odst. 3 a § 125f zákona o silničním provozu, a proto sporná výroková část odpovídá § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Odpovědnost provozovatele je konstruována jako objektivní s liberačními důvody. Uvedené ustanovení neshledal s odkazem na rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40, protiústavní.

[7] S ohledem na objektivní konstrukci skutkové podstaty správního deliktu nepovažoval krajský soud zavinění za nutné k jejímu naplnění.

[8] Za nezákonné nepovažoval ani získání důkazu o nerespektování signálu S2a, protože byl získán při výkonu jiné dohledové činnosti, která je zákonná. Zařízení, které zachytilo vozidlo provozovatele, je používáno k měření rychlosti a zároveň je rozšířeno o zařízení pro kontrolu dodržování světelné signalizace, což je v souladu s názorem NSS vysloveném

pokračování

v rozsudku ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2018 - 36, č. 3763/2018 Sb. NSS. Zařízení krajský soud považoval za automatický technický prostředek používaný bez obsluhy (dále jen „ATP“). Krajský soud zastává názor, že k této námitce byt' uplatněné po lhůtě pro podání žaloby, byl oprávněn přihlédnout. Měl totiž za to, že je-li namítáno podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jde o vadu, ke které je soud oprávněn přihlížet bez ohledu na žalobní námitky.

[9] Námitku diskriminace tuzemských provozovatelů vozidel, označil za irrelevantní, protože nijak nesouvisela s odpovědností provozovatele vozidla za správní delikt.

II. Obsah kasační stížnosti

[10] Stěžovatel opřel svou kasační stížnost o důvody, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[11] Nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí spatřuje v absenci odkazu na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který chybí i v odůvodnění rozhodnutí. Judikatura NSS absenci obecných kritérií pro uložení pokuty považuje za vadu vedoucí ke zrušení rozhodnutí správního orgánu. Zároveň ve výroku není uvedena sankční sazba. Nepřezkoumatelnost spatřuje i v tom, že se krajský soud žádným způsobem nevypořádal s jeho žalobní námitkou, že správním orgánem zůstalo zcela opomenuto, zda bylo měřicí zařízení, resp. jeho umístění vhodným způsobem uveřejněno. V této souvislosti namítá rozpor s § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“), ke kterému se nevyjádřily správní orgány ani krajský soud.

[12] Stěžovatel namítá nedostatek skutkových zjištění a důvodů ohledně toho, zda zařízení sledující dodržování světelného signálu S2a, bylo možné považovat za ATP, jak jej chápe § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, protože do zařízení mohla údajně zasahovat obecní policie. Krajský soud se také nezabýval tím, že správní orgán I. stupně a žalovaný nepřihlédli k definičním znakům ATP podle rozsudku NSS ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 - 37.

[13] Je přesvědčen, že nebyly naplněny znaky skutkové podstaty správního deliktu, neboť ta nespočívá v nevjetí do křižovatky, ale v nezastavení před světelným signálem s červeným světlem „Stůj!“ nebo před příčnou čarou souvislou, jak uvádí § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Tato signalizace či příčná čára souvislá se může nacházet i v křižovatce.

[14] V doplnění žaloby v reakci na rozsudek NSS ze dne 7. 6. 2018, č. j. 10 As 15/2008 - 36, namítá, že obecní policie postupovala v rozporu s principem legality, když monitorovala dodržování světelné signalizace v křižovatce, ačkoliv k tomu toho času neměla zákonné oprávnění.

[15] Z uvedených důvodů navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[17] NSS posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.

[18] Poté přistoupil k posouzení přípustnosti kasační stížnosti. Možnost účastníků řízení napadnout rozhodnutí krajského soudu poté, co NSS jeho původní rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, je omezena § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. NSS se tak nesmí zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se tímto právním názorem krajský soud řídil (srov. nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05).

[19] Předmětem předcházejícího sporu před NSS byla pouze otázka, zda správní orgán I. stupně výčtem spisových značek správních řízení dostatečně doložil skutečnost, o níž tvrdil, že je mu známa z úřední činnosti (blíže odst. [3] tohoto rozsudku). Jinými otázkami se soud nezabýval. Kasační stížnost je přípustná.

[20] NSS přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[21] Námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu neshledal důvodnou. Rozsah povinnosti soudu odůvodnit své závěry neznamena jeho povinnost za všech okolností vyslovit podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka, reagovat jednotlivě na každou předloženou listinu či jiný důkaz. Musí být naopak posuzován s ohledem na okolnosti každého konkrétního případu. Opačný postup by totiž mohl vést až k absurdním a kontraproduktivním důsledkům, které by byly v rozporu se zásadou efektivy a hospodárnosti řízení. Po soudu je na místě požadovat, aby se ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Takové vypořádání se se základními námitkami může v některých případech, s přihlédnutím k okolnostem projednávané věci, konzumovat dokonce i odpověď na přímo související námitky (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2018, č. j. 9 Azs 256/2018 – 45).

[22] Krajský soud proti žalobě postavil právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí a nebylo jeho povinností zabývat se každou dílčí jednotlivostí. Jak k tomu uvádí Ústavní soud, „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti

pokračování

nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ [nálezn ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68].

[23] NSS nepřisvědčil ani namítané nepřezkoumatelnosti v souvislosti s tvrzením, že se krajský soud žádným způsobem nevypořádal s žalobní námitkou, že správním orgánem zůstalo zcela opomenuto, zda bylo zřízení údajného automatu, případně stálého technického systému, vhodným způsobem uveřejněno, jak ukládá § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.

[24] Krajský soud uvedenou námitku vypořádal v části odůvodnění, ve kterém posuzoval přezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Věcné námítky vůči žalovanému stěžovateli neuplatnil a ani uplatnit nemohl. Ze spisového materiálu NSS ověřil, že stěžovatel podal blanketní odvolání.

[25] Při podání blanketního odvolání bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek je proto v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Věcnou správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem (srov. naposledy rozsudek ze dne 15. 8. 2019, čj. 10 As 36/2019-33, bod 12, s citací další judikatury). Z § 89 odst. 2 správního řádu nelze v žádném případě dovozovat, že by byl odvolací správní orgán povinen vyhledávat všechny obranné námítky, kterými stěžovatel brojil proti obvinění z přestupku v řízení před správním orgánem prvního stupně, a s těmi se detailně vypořádávat jako s odvolacími námitkami (viz shora uvedený rozsudek 10 As 36/2019, bod 13). Namítaná nezákonnost použitého důkazního prostředku pro rozpor s § 24 odst. 2 zákona o obecní policii je za této procesní situace ničím nepodloženou spekulací. Nad rámec rozhodovacích důvodů soud uvádí, že ze správního spisu je navíc zcela jednoznačné, že tato informace zveřejněna byla (viz vyjádření žalovaného ze dne 26. 2. 2018).

[26] Krajský soud nepochybil, považoval-li výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně za bezvadný. Podle judikatury NSS musí být spáchaný skutek ve výroku uveden natolik přesně, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem (usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73) a také musí obsahovat „[...] popis skutku, uvedení místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedení jiných skutečností“ (rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016 - 33). Tato kritéria správní orgán I. stupně splnil. Uvedl, že provozovatel postupoval v rozporu s § 125f zákona o silničním provozu a nezajistil, aby při provozu vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na silničních komunikacích. Správní orgán I. stupně také uvedl, jakého jednání se dopustil blíže neurčený řidič, kde a v kolik hodin se tak stalo. V tomto ohledu tedy výrok rozhodnutí odpovídá dikci § 68 odst. 2 správního řádu.

[27] Podle § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu se [p]ři *určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán*. Podle § 125e odst. 5 věta za středníkem platí, že obdobně se postupuje při posuzování odpovědnosti fyzické osoby. Úvahu ve smyslu § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu je nutno provést v odůvodnění rozhodnutí. Je třeba, aby

byla uvedena „*byť jen stručná úvaha o tom, jak vyjmenovaná zákonná kritéria (závažnost správního deliktu, zejména způsob jeho spáchání, jeho následky a okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán)* dopadají na případ stěžovatelky“ (viz rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019 - 28).

[28] V projednávané věci správní orgán I. stupně těmto požadavkům dostál. Stěžovatel má pravdu, že i v odůvodnění rozhodnutí absentuje odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, to však nemůže samo o sobě vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, protože správní orgán současně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, proč považuje správní delikt za závažný. Vyšel ze znění § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), dle kterého se [p]ři *určení druhu sankce a její výměry přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán [...]*, přičemž vyloučil kritéria, která nelze u objektivní odpovědnosti aplikovat, protože vycházejí ze subjektivní odpovědnosti. Ze samotného znění daného ustanovení ani z judikatury NSS neplyne, že je třeba tato kritéria aplikovat kategoricky a za všech okolností. Naopak, zákonodárce zvolil demonstrativní výčet kritérií. Správní orgán se vyjádřil i ke společenské škodlivosti správního deliktu, uvedl také, jak byl spáchán a jaké byly následky i okolnosti spáchání (str. 5 a 6 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Nepochybil ani žalovaný, který tyto závěry aproboval. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného tvoří jeden celek. Nepochybil ani krajský soud, který přesvědčivě vyložil, proč stěžovatelovy námitky nepovažuje za relevantní.

[29] Sankční sazba není povinnou náležitostí výroku, naopak „[p]rincipy právní jistoty pak vyžadují, aby ten, komu je ukládán trest, neměl naprosto žádnou pochybnost o tom, jakými jednáními naplnil skutkovou podstatu deliktu, o jaký delikt se jedná a na základě jakých pravidel je mu ukládána sankce; pokud pak ohledně výše sankce existuje možnost správní úvahy, je povinností správního orgánu vyrovnat se v odůvodnění s podmínkami, které pro úvahu zákon stanoví, aby soud mohl posoudit, zda meze správní úvahy nebyly překročeny či dokonce zneužity“ (rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2006, č. j. 6 As 23/2005 - 66). Tomu správní orgány i krajský soud dostály.

[30] Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně lze seznat, čeho se blíže neurčený řidič dopustil a v čem tedy spočívá jednání, za které je činěn odpovědným stěžovatel. Řidič nerespektoval světelný signál S2a a vjel do křižovatky. To však neznamená, že by bylo postihováno vjetí do křižovatky, naopak jde pouze o následek nerespektování signálu S2a a příčné čáry souvislé. Z fotografie zachycující vozidlo stěžovatele, která je součástí správního spisu (dále jen „záznam“), lze seznat, že vozidlo se nachází v křižovatce za světelnou signalizací i příčnou čarou souvislou, tudíž je stěžovatelova námitka, že se tyto prvky mohou nacházet za hranicemi křižovatky, pouhou fabulací. NSS opět připomíná, že krajský soud nemá povinnost odpovídat na každou dílčí námitku.

[31] Nedostatek skutkových zjištění ohledně toho, zda lze zařízení, kterým bylo protiprávní jednání zachyceno, považovat za ATP, NSS neshledal. Zákonná definice ATP neexistuje, jak upozorňuje sám stěžovatel. NSS ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 - 37, definoval ATP jako „*technické prostředky trvale nainstalované, projektované a zabudované do určitého prostoru.*“ Podmínka „bez obsluhy“ [viz § 125f odst. 2 písm. f) zákona o silničním provozu] znamená, že zařízení „*je spouštěno a uváděno do klidu automaticky, nebo dálkovým či manuálním způsobem, ale průběžná operativní obsluha na místě v konkrétním čase a zásah do*

pokračování

výběru kontrolovaných vozidel jsou vyloučeny“ (důraz přidán). Ze správního spisu neplyne, že by zařízení bylo manuální v tom smyslu, že by výběr dokumentovaných přestupků byl na uvážení obsluhy. Naopak, osvědčení výrobce o proškolení z ovládání dokumentačního zařízení UnicomREDLIGHT (dále jen „osvědčení“) uvádí, že obsahem školení bylo mimo jiné vysvětlení funkce „prohlížečka přestupků UnicomPEN“. Je tak zřejmé, že obsluha má ve vztahu k ovládání zařízení pasivní funkci. Ostatně ze záznamu je zřejmé, že zařízení snímalo všechna projíždějící vozidla a vozidlo stěžovatele nebylo cíleně vybráno obsluhou zařízení.

[32] Stěžovatel poukazuje na to, že obsluha byla podle osvědčení proškolená „ke zpracování přestupkových dokumentů“, což podle něj není v souladu s definicí NSS ve smyslu výše citovaného rozsudku, protože „[o]známení jednotlivých vozidel [má tvořit] nepřerušovanou řadu ve stanoveném čase.“ Ze záznamu je však zřejmé, že každý dokument má jedinečné číslo, což implikuje, že záznamy jsou pořizovány v řadě. Klíčové však je, že obsluha nevybrala k zaznamenání pouze vozidlo stěžovatele. Podmínkou ATP tak není, že automaticky odesílá zaznamenané přestupky správnímu orgánu, ale že automaticky jednání zaznamená. NSS jako další podmínku uvádí, že „identita řidiče v daném okamžiku není zjištělná, to znamená, že na kontrolovaném místě není zřízeno kontrolní stanoviště a kontrolované vozidlo není zastavováno a jeho řidič zjištěn.“ Tato podmínka je v tomto případě naplněna, jelikož až po oznámení k zahájení přestupkového řízení byla lustrací zjištěna totožnost stěžovatele jako provozovatele vozidla. Vyloučení operativní obsluhy na místě je třeba chápat jako obsluhu zařízení na místě zachycení jednání, nikoliv kontrolu záznamů ex post. Ohledně této námitky tedy krajský soud nepochybil a svou argumentaci přehledně vysvětlil.

[33] Pokud jde o námitku týkající se porušení principu legality, který stěžovatel spatřuje v postupu policie, která monitorovala dodržování světelné signalizace v křižovatce, ačkoliv k tomu toho času neměla zákonné oprávnění, je třeba konstatovat, že tato byla v žalobě uplatněna opožděně, a to v doplnění žaloby ze dne 15. 10. 2018. Krajský soud proto nebyl oprávněn se touto námitkou věcně zabývat.

[34] Vychází-li rozhodnutí z nepřipustných důkazů, jde nepochybně o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a tedy vadu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Postup soudu, dle kterého byl k této námitce byť uplatněné po lhůtě pro podání žaloby, oprávněn přihlídnout a věcně ji vypořádat, je však v rozporu se závěry, ke kterým opakovaně dospěl rozšířený senát v rozhodnutích ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, č. 2288/2011 Sb. NSS a ze dne 21. 2. 2017, č. j. 1 As 72/2016 - 48, č. 3539/2017 Sb. NSS.

[35] V nich rozšířený senát dovodil, že v případě vad dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jde o otázku nezákonnosti, ke které soud přihlíží pouze k včas uplatněné námitce, nikoli z moci úřední. Soud je nad rámec žalobní bodů oprávněn k takové vadě řízení přihlídnout pouze v případě, pakliže taková vada brání soudnímu přezkumu rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů.

[36] Tak tomu však v projednávané věci není, a proto je nutno v tomto smyslu odůvodnění krajského soudu korigovat. Nebyl-li krajský soud oprávněn k věcnému posouzení této

námítky, nemůže tak učinit ani NSS, a proto není oprávněn se nedostatkem pravomoci obecní policie a použitím případně nezákonným způsobem získaného důkazu zabývat.

[37] K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet vyjádřeném v kasační stížnosti NSS připomíná, že se jedná o porozsudkovou agendu a že není namístě předkládat tento požadavek znovu státní správě NSS, jak v kasační stížnosti požaduje. Předseda NSS už totiž na obdobnou žádost opakovaně zareagoval. Naposledy tak učinil vůči témuž advokátovi přípisem ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019-7, v němž jasně uvedl, že dalším žádostem téhož advokáta a stejného obsahu již odmítne bez dalšího vyhovět. Za této situace je nynější opakovanou žádost, jíž se stěžovatelův zástupce znovu domáhá odpovědi, kterou již od věcně příslušného orgánu opakovaně dostal, nutno pokládat za účelovou. Nyní rozhodující senát také v souladu s jasným vyjádřením předsedy NSS mu tuto žádost znovu nepředkládal, stejně jako ji nepředkládal správě soudu, neboť odpověď na svou žádost již stěžovatelův zástupce obdržel dříve.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[39] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, byť měl ve věci plný úspěch, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu